

Álomtáj

Mintha bosszúálló álom lenne
a szűzies nap
megjelenése előtt
kegyetlen lettem
rokonokkal és holtakkal
ha az emberek
nem tudnak egyensúlyt teremteni az életükben
a természet majd improvizál
az ősi bölcsesség
a szent fogalom
az Übermensch
egyensúlyba hozza a törvényteleniséget
az eskü ősi misztériumával
hirtelen megragadtam
Hermészt karjánál fogva
de mielőtt egy szót is szóltam volna
elrejtőzött a félistenek mögé
és otthagytott a nyüzsgés közepette
az emberek gúnyos nevetésében

Szentségtörés

Tisztátalan tudattal
szentségtörő turisták sétálnak
a lefejezett szobrok mellett
égett ciprusok sírkövek

és közösülő
mámoros álmok között
ideiglenes menekülés
a külföldiek beleesnek a roncsokba
kiszáradt narancshéjak
nem tudni hol
töltötték az éjszakát
melyik erényes sírkőn
közösültek
a bagoly, a magányos tanú
elröppent, hogy ne zavarja a nimfát
aki harcolni készül e szentségtörés ellen

Elfogadás

El kellett fogadnom
az autók és a nyomor dzsungelét
élet és halál között
Ki tudja megkülönböztetni a hajnal sóhaját
a zokogó alkonyatétól
mely egy gyengéd szóért könyörgött
s elolvadt a nap verejtékében
a füstös ouzo-bárban
a régi szomszédságomban
ahol elfogyasztották a napot
és más, furcsa nevű italokat
másnap reggelig
a következő alkonyatig
nem volt kiút a nyomorúságból
a palindromikus elmém
az örület és a logika között

Döntés

Könnyek patakzottak végig az arcomon
anyám megkeményedett kenyere miatt
apám izzadt keze miatt
amit jól megfogtam és megtanultam, mi a türelem
a szőlő ellágyult nevetése
a kamilla sarjadása
a gyermeknevetésből lett sírás
a tévé előtti szomorú órák
a modernitás hamis bálványai között
kondorok köröznek, vihogó hiénák
ifjúságom vérét és nevetését szívják
semmi sem marad itt, csak a csend
az emberek tömkelegében
akik az ősi hősökre emlékeznek
a szobrok transzmutált
halhatatlansága
utoljára nézem őket
mielőtt elmegyek
A táskámmal a hónom alatt
nincs már mit kérdeznem
feketébe öltöztetem könnyeim

ez nem az én földem,
eldöntöttem
elhibázta aki ezt a hazámnak nevezte
biztosan megőrült
más föld jár nekem
ahol az őseim fája
másfajta leveleket növeszt
messze, egy másik földön
ahol ketten és hárman járnak
és ha nevetnek, a nap is nevet
majd elpirul alázatosan

Egyediség

És amikor megéreztem, hogy a mérleg nyelve
a sötétség oldala felé billen
Zeusz szellemét idéztem meg
acélvillámot, hogy megvilágítsa az éjszakát
és Zeusz meghallgatta kérésemet
áttetsző villámként
megjelent a pillangó röptében
és a sas egyensúlyozó szárnyán kifeszítve
villámló jogarával a kezében

Származás

Eredetem szerint a szél fia voltam
az olajfa levelei között
szépséges lány misztikus szeretője
a hajlatok telhetetlen bálványozója
mögötte álltam, mikor áthajolt
a párkányon álma
mélységét keresve és én
csodáltam formás fenekét
és átfogtam a derekát, az idő háttérbe szorult
ölének mélyén, ahová
férfimagom tudatosan
vettem el
ifjúságom első erotikus lépéseivel
ellenálltam a korlátozó halálnak

Csapda

Hallottam gúnyos nevetését
a meghibbant politikusnak
a vallásos zsarnoknak
az örökkön kapzsi bankárnak
a paranoiás vezetőnek
a fanatikus szélhámosnak
a megvásárolt polgárét
akinek honfitársai térdre borultak a pénz
és a fogyasztási cikkek bálványai előtt
egyszer csak mintha csoda történt volna
apró fénysugár ékelődött
elmém ráncai közé
és hirtelen eltűntek a pompás
legyőzött démonaim
hamut és vért hagyva maguk után
a holokausz sárga liliumát
a tavaszi napéjgyenlőség dallamát zengve

Megidézés

Megidéztem Zeusz szellemét
hogy acélvillanása megvilágítsa az éjszakát
és Zeusz meghallgatta kérésemet
áttetsző volt mint a villám
megjelent a pillangó röptében
és a sas kifeszített egyensúlyozó szárnyában
villámló jogarral a kezében
Zeusz isteni köpenyben állt
a szakadék szélén
ahol a suttogások feloldódnak
és optimista aforizmák csíráznak
a cserépben amit reggelente
öntöznöm kellett

Zeusz a sas átrepült és hívott
az ősök számtalan nyelvén
új Babel tornyát építeni

Abszurd

Megmásztam a végtelen hegyet
Sziszüphosz sziklája nélkül
az ősi isten kristály elméjével
keresem az utamat terveket szőve
hogy útjelzőket és oszlopokat helyezzek el
nevek és címerek nélkül
új várost alapítani
sötét tömlöcök és feketére festett
folyosók nélkül
mikor az olimposziak
a keleti isten gazdagságáról
és az árva magányáról elmélkedtek
ugyanannak a napnak a fényében
amikor Zeusz széttárta
az égbolt fölé karjait
készen arra hogy megmérettessen
az új kereszt hossza és szélessége szerint
a híres Platón ódákat és
ritmikus dallamokat szónokolt
a ráhangoltaknak

Megvetés

Futok az elme tolmácsoló várába
álmom értelmét megfejteni
és szívemben elrejtteni
amikor a diakónus

az esti vecsernyét kántálta
nem hagyott semmit ami kitalálható
kivettem kezéből az arany poharat
megittam a keserűségét és
a padlóra dobtam, megalkotva
Krisztus sárgás hasonlatosságát a kereszten
miközben a püspök nevetett
tudva szlogenek hazugságát
a tömeg mulandó
örömeiket ünnepelt
a gyötrelmet szívtelen megvetéssé vált
az emlékezetemben

Gúnyolódás

És akkor a főpap a magasba
emelte az ikont
és megáldotta a gyülekezetet
készen arra hogy átlépjön
a mártíromság nyitott ajtaján
az öreg templomgondnok
aki jól ismerte a hatalom
gyűlöletből táplálkozó erejét
két évezreden át tartotta tenyerét
hogy beszédje az adót és a nép verejtékét
sok jutott a keveseknek
az éhség maradt a többieknek
akik mindig az ajtó előtt álltak várva
hogy kinyissák a kapukat
valójában semmi sem maradt számomra
csak a gúny és a néma zokogásom

Balázs F. Attila fordításai

Emmanuel Aligizakis, (Manolis) krétai-kanadai költő és író. A görög diaszpóra legtermékenyebb író-költője, akinek több mint 80 könyve jelent meg számos országban, tizenegy nyelven. Tizenegy éves korában átírta a közel 500 éves *Erotokritosz* című romantikus költeményt, amely most 100 számozott példányban, limitált kiadásban jelent meg, és ezt a ritka könyvek gyűjtői számára 5000 kanadai dollárért tették elérhetővé: ez a mai napig a legdrágább ilyen jellegű könyv. A közelmúltban a Nemzetközi Művészeti Akadémia tiszteletbeli oktatójává és ösztöndíjasává nevezték ki, és elnyerte az irodalomtudományok mesteri fokozatát. A képeket és a gondolatokat gazdag és szuggesztív módon közvetítő képessége nagyra becsült, az olvasót mélyen megragadja. 1947-ben Kréta szigetén, Kolibari faluban született, fiatal korában családjával Szalonikibe, majd Athénba költözött, ahol az athéni Panteion Egyetemen szerzett bölcsészdiplomát politológiából.

Ósz Ilona: „Nem leszek a szürkék hegedőse”